

Prastrýček Horác se na mládě láskyplně usmál. „Ten mladík měl obrovské štěstí,“ spustil. „Cestoval jsem totiž k jižnímu pólu, abych se pokusil najít oliheň se zamotanými chapadly. Díkybohu, hned se mi je podařilo rozmotat a chystal jsem se s Kikim k odletu. Sotva jsem nastartoval, můj chytrý Kiki začal hlasitě skřehotat.“

Rozzářeně se usmál na krásného aru, který si pyšně načechral peří.

„Vždycky říkám, že mi Kiki nosí štěstí,“ pokračoval Horác, „a znovu se mi to potvrdilo. Zahlédl něco na ledu, a tak jsme se na to šli podívat zblízka.“

„A bylo to mládě tučňáka!“ vyhrkla Ema.

„Skoro jsi to uhodla!“ Prastrýček Horác se krátce zasmál. „Bylo to opuštěné vejce. A o chvíli později se z něj vyklubal Pip! Zabalil jsem ho do teplé deky a odnesl do letadla. Dospělí tučňáci zimu samozřejmě milují, protože jsou porostlí teplým peřím, díky kterému jsou stále v suchu a teple. Jenže mláďata mají jen jemnou, nadýchanou vrstvu chmýří, takže potřebují, aby je někdo zahříval, než jim peří naroste.“

„Kde byla jeho rodina?“ zeptala se Ema. „Myslela jsem, že mláďata tučňáků se choulí pod své rodiče, aby jim nebyla zima.“